

Gece,

Simsiyah kollarıyla kucaklar beni

Oğluna hasret kalmış analar gibi

Sıcacık yaz gününde

Soğuk terler süzülen kumaşsı tenli

Hasta ve yorgun, oğlunu bekleyen

Babalar gibi

Sıkılınca dert yandığım

En yakın arkadaş

Baş koyduğum davada

Kadim bir yoldaş gibi

Hevesler diyarına

Azap haberi veren

Durmak nedir bilmeyen

Yorulmaz ulak gibi

Geceler! Bildim seni

Artık sabrı kalmadı

Haydi, aydınlat beni!

FUÂD

MARILÂS

AYLIK KÜLTÜR-EDEBİYAT DERGİSİ SAYI:1 ARALIK 2014-SAFER 1436

BEYOĞLU ANADOLU İMAM HATİP
LİSESİ KÜLTÜR-EDEBİYAT
KULÜBÜ YAYIN ORGANIDIR.

Genel Yayın Yönetmeni

Abdullah Faruk Çiftler

Yayına Hazırlayan

Muhammed Musa Bakar

Tasarım

Akif Akyıldız

Tetkik Eden

Süleyman Ocakçı

YAZAR-ŞAİR

SANTÛRİ- Abdülbaki Yaşat

HÜŞYÂR- A. Faruk Çiftler

ZİVEKÂR SELİM- M. Musa Bakar

MÜŞAHİD- Alibaz Dursun

AFRASİYAB- İ. Ethem Erdoğan

MUŞTU- Akif Akyıldız

GARİBYOLCU- Furkan Demir

FUÂD- Fuat Sarı

MEYYİT- Said Akça

TOPAL- Muzaffer E. Topaloğlu

DİRİLİŞ ERİ- M. Fatih Tiftik

Editörden	02
Kimlik	03
Ahir Zaman	05
Tarif	06
Krizantem Çiçeği	07
Hüşyâr'dan	12
Diriliş Eri'nden	13
Müşahid'den	14
Pencereler	15
Aşk ve Hayal	17
Zivekâr Selim'den	18
Yoksul	19
Meyyit'ten	21
Ahval-i Ümmet Hakkında	22
Yok	23
Afrasiyab'dan	25

Bilir misiniz? Omurgamızda yaşar aşk...

Bizi ayakta tutan bir parça güç varmış ardımızda,
Kukla misali oynatılırken,
Ölümü kucaklar ellerimiz,
Sonsuzluğu tadarken...

Bilir misiniz, bencillik uzak tutar başkalarından...

Her an ve her gün,
Dostlardan uzakta,
Bir savaş var kalbimde,
Yoksunlukla ve kırgınlıkla...

Bilir misiniz, umut ilk adımdır başarıya...

Bölük pörçük anılardan hayatı ummak,
Elimizde kalan kırıklıklar,
Üzüntüler ve boşluklar,
Her şeyin sonudur hayatta.

Ve bilir misiniz, aslında her son bir başlangıçtır hayatta...

Ölümden korkuyorum diye sonsuzluğa,
Bağırarak gelir içimden,
Her kapı önümde kapanırken,
Bir umutsuz ben kalır karanlıkta...

BİLİR MİSİNİZ

Bilir misiniz? Hayatın şah damarında patlak verir karanlık...

Bir adımlık uzaklıktaki zaman,
Her an daha fazla zorlarken bu faniliği,
Demir hançerin soğukluğu,
Bileğimin sıcaklığını davet ediyor dansa...

Bilir misiniz? Ölümün tohumları bizim aklımızdan salınırlar...

Mürekkebim biterken, sayfaların incelişi,
Her an daha fazla doluyor geride kalanlar,
Virgüller ve ünlemler, soru işaretleri ve diğerleri,
İntikam bir üç nokta tam ortada...

Bilir misiniz? Ateşe yürürken bacaklarımız ağrıyacak...

Çakıl taşlarıyla dolmuş yollar,
Bize dar gelen küçük sokaklar,
Geniş, ferah, ışıltılı caddeler;
Eğilecek önümüzde saygıyla...

Bilir misiniz? Sevgi ve dostluk bizim nefesimiz olacak...

Umutsuz karanlık soğuk ve zalim,
Çöl sıcağıyla kavrulurken bedenim,
Son bir kez açılıyor dudaklarım,
Bitiş nefesim için...

EDİTÖRDEN

Yine mürekkep kaleme hasret, yine hicran yarası... Uzun zaman geçmiş. Günler kısalmış, günler olmuş aylar, aylar olmuş yıllar. Bir hasretlik sözü varmış mürekkebin dilinde. İstanbul fethedilmiş, Bizans'ın surları yıkılmış ancak mürekkep yine kaleme hasret. Kalem yalnızlık içinde... Kimse kimseyi anlamaz olmuş.

İşte biz bu anlaşılmazlığın çaresini yazmakta bulduk. Mürekkebi kalemle buluşturup anlatacağiz bildiğimizi insanlara, içimizde ne varsa dökeceğiz kağıda. Biz "Mahlâs Dergisi" olarak, insanlara kadim gelenek olan mahlâslar ile birlikte aktaracağiz düşüncelerimizi ve iç zenginliğimizi paylaşacağiz onlarla. Zaman zaman insanlar düşünürler; insanlara nasıl faydam olabilir, ben bu topluma nasıl yön verebilirim diye. Biz de bu yolu seçtik. Çünkü bizim kalemlerimiz kılıçlarımızdan daha keskindir ve kalemlerimiz yüreklerimizin izlerini taşır. Biz bu yolu seçtik çünkü önce toplum bilinçlenmeli, toplumu bilinçlendiren en önemli unsurlar ise öğretmenlerimiz, din adamlarımız, aydınlarımız yani yazar ve şairlerimizdir. Biz de bu dayanışmanın bir ucundan tutmak istedik.

Amacımız insan olduğumuzu hatırlamak ve hatırlatmaktır insanlığa. Amacımız yediğimiz lokmayı yiyemeyenler olduğunu hatırlatmaktır. Amacımız insanlığın refahı için çalışmaktır, aracımız ise kalem ve mürekkep, bir de kağıttır. Allah'ın izniyle bu dergi de insanlığa bir nebze fayda sağlayacaktır. Amacımız rıza-yı ilahi, aracımız edebiyat ve sanat...

Vesselam

FARUK ÇİFTLER

KİMLİK

Yolu dönünce, karşıma bakkal tarzı bir marketin aşırı derece parlak “Şen Market” levhası çıktı. Ürktüm bu levhadan ve hemen solumdaki karanlık bir sokağa saptım. Acaba neden korkmuştum diye düşünüyordum kendi kendime. Bu düşünce beynimi kemiriyor, muhayyilemi örseliyordu: “Hayır canım, levhadan değil de levhanın aşırı derecede parlak olması sonucu gözlerimi kamaştırması, benim kendimle bir an baş başa kalmama neden olmuş ve ben bu birlikteliğe dayanamayarak kendimi, kendimden kurtarmıştım. Ya da aşırı derece parlak değildi levha, ben aşırı derecede yorgundum ve bunun tabii sonucu olarak uykum gelmişti. Ben tam, gözlerim uyuşmuş köseyi dönerken “Şen Market” in ışıklarını görüyordum ve sonra da anlattıklarım gerçekleşiyordu.” Fazla kurcalamaya gerek yok, korkmuştum işte. Bir iki saniye ya sürmüş ya sürmemişti.

Tekrar başım öne eğik, yürümeye başladım. Dilimden şu satırlar dökülmeye başladı:

Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

Yola devam. Yolun bitiminde sağ ara sokağa gir. Sağdan iki katlı ikinci evin, ikinci katında ışık yanıyor olacak. Üsteki zili çal ve sonra bir iki dakika bekle...

-Yine mi içtin o lanet olası zıkkımı utanmaz adam!

-Konuşma kadın, zaten “Şen Market” ten korktum ya da levhasından ya da öyle bir şeyden işte.

-Boyun devrilsin. Ödemedin borcumuzu, korkarsın tabii.(Niçin korktuğumu anlıyorum o an.)

-.....

-Konuşsana, nerelerdeydin yine. Yoksa o sözde büyük işlerinle, ülkeyi kurtarma planlarınla mı meşguldün!

Ve yine vicdanım uzaklaşıyor bedenimden ve kanatlanıp uçuyor uzaklara. Sağ elim havaya doğru kalkıyor ve iki kavis çiziyor havada. Ben uçurumun kenarındayım, elim hedefine ulaşmayı bekliyor. Karının ayaklarına kapanmasını, diz çöküp yalvarmasını bekliyorum. Fakat o, hayattan bezmiş bir çehreyle bakıyor gözlerime.

“Evladım.” dedi zat. “Fanilik, fenalığı gerektirir. Eğer derdine deva bulamazsan bir kötülük işlersin. Lakin bakilik bunu sana öğütmez.” Aniden kaynar sular boşaldı kafamdan aşağı. Ben ki asırlardır fenaya bulaşmamıştım. Zata döndüm ve bütün benliğimle isteğimin “pericik” olduğunu deyiverdim. “Evladım” dedi zat bir kez daha. “Bu tas da fanidir. Tas sen var olmadan varlığını durdurursa ne pericik kalır tasta ne de sen kalırsın. Tasa bir kaşık çalındı mı bütün yaşayanı silkeler. Bu da periciğe zarara mahal verir.” Düşündüm. Bu iş olmalıydı da bir çare yok muydu. Başka veli zatların kapılarını çaldım. Biri dedi: “Yok olacaksın. Yok olacaksın ki pericik kapısını aşındıranı görmeyince düşsün derdine de yok olmak istesin. Tek çare yol budur.” Yok olmak diledim Tanrı’dan. Yok olmadan pericik yetiştirdi: “Ey baki olan, duydum ki yok olurmuşsun. Ben bir hiçim yanında senin. Bir garip faniyim. Yok’um senin katında.” deyince Tanrı’dan dileğim gerçek oldu. Yok oldum.

Pericik yokluğu bilmiş ki yok olunca hakikati anladım. Bu tas bir dünya. Pericikse şeytan imiş. Anasıyla atası dostları imiş. Veli zatlar gönderilenler, himmet ağacı delilmiş. Kaşıkça uyarı imiş açıkça. Benden öncekilere de olanlardan. “Yok olmak” kul olmakmış. Pericik en sonda yoluma oturmuş, şükredenlerden olmayayım diye gelmiş. Yok oldum da anladım. Yok olmak kime gerek?

MUŞTU

YOK

“Dünyada sanki bir garip veya bir yolcu gibi ol”

(Riyazü's Salihin, Hadis No.472)

Deli divane oldum bir tasta bulundum. Meğer tas fani imiş sonu gelirmiş. Bana bunu dediler de silkindim şöyle. Tasa birileri girer birileri çıkardı. Sadece bana mahsus sanırdım bu mahpushane. Çektim besmele. Yalnız değilmişim. Aydan gelme, gece saçlı, yay kaşlı, kara gözlü bir pericik gördüm. Gördüm de dürüldüm. Kalbim bir hoplar pir hoplar oldu. Derhal bir hal çare düşündüm. Ya ben ona ya o bana idi. Çok vakit irdeledim kalbimi. Bir karara vardım. Gittim güzeller güzeli periciğe derdimi açtım. Periciğin bir anası bir de atası varmış. Danışmak gerek deyip başından savdı beni. Ertesi gün, öbürkü gün derken aşındırdım periciğin kapısını. Oysa onun ne anasıyla ne atasıyla konuşmuşluğu yokmuş. Yıllar yılları kovaladı. Hiç bıkmadan usanmadan vardım periciğin kapısına. Hep bir cevap bekledim lakin bir çıt çıkacak görünmüyordu. Himmet ağacı var dediler. Vardım himmet ağacına himmet bulmaya. Himmet ağacında bir hikmet buldum. “Evladım sen bakisin. Pericikse fanidir. Sen bakilikten faniliğe geçmedikten gayrı Pericik sana bakmaz.” Himmet diledim ağaçtan. “Bu pericik beni öldürür.” dedimse de himmet ağaç bana bir yol öğretmedi. Faniliğin yolunu arar oldum. Baki olanlardan yardım istedim. Bir veli zat buyurdu: “Evladım sana faniliği öğretirim lakin buna katlanır mısın bilemem.” dedi. “Pericik için her şey benden .” dedim veli zata.

Sağ elim ağır ağır iniyor. Kapının önüne yığılıveriyorum:

-Yapmayacağım Ayşe! Bir daha olmayacak! Ne olursun affet beni!

Ayşe kapıda dikilmiş, sefaletimi izliyor. Ah, ne güzel gözleri, ne narin yanakları var... Tam iki yıldır o narin yanaklara hasret, her Salı akşamı ayrıldığı eşim Ayşe'nin evine geliyor, Hasan ile Mehtap'ı görüp, çıkıp gidiyordum. Her ay nafakasını ödüyordum Ayşe'nin. Evlenmemişti benden sonra. Acaba şimdi niçin bu düşüncelere dalmıştım? Tabii ki böyle bir şeyler düşünmüyordum.

-Yapmayacağım Ayşe, gidiyorum.

-Dur, dur! Sarhoşsun, nereye gidiyorsun?

Ellerimden tutup kaldırıyor beni. Elleri hep sıcaktır Ayşe'min. Sonra gülmeye başlıyor. -Kadın milleti hep böyledir, hemen unuturlar kendilerine yapılan kötülükleri.- Onu görünce bende başlıyorum gülmeye. Uzaklardan: “ Tamam, sahne bitti, çok güzel...” diye bir ses geliyor. O an yıkılıyor, ne olduğunu anlayamıyorum. Ayşe beni tebrik ediyor. Gülümsüyorum onun arkasından bakarken. İşlerim bittikten sonra sahneden ayrılıp, otobüs durağına doğru yürümeye başlıyorum.

SANTÛRİ

AHİR ZAMAN

İdrak etmek... Çevrede olan biteni, insanların hal ve hareketlerini bir köşeye çekilip müşahede etmek...Düşünmek, tefekkür etmek...Doyasıya, usanmadan bıkmadan...

Atamız dünyaya sukût edince anladı zaman mefhumunu. Zaman ki kılıç gibiydi, sen onu kesmezsen o seni keserdi. Biz ne zaman keşfedeceğiz peki? Yitirilmeden anlaşılacak mıydı zamanın, maddenin, mananın kıymeti? Tarihin nurlu sayfalarından bize nida eden Efendimiz (Sav) de öyle demiyor muydu: “İnsanlık iki şeyin değeri hususunda aldanmıştır: sıhhat ve boş vakit.”

Zaman ve mekânı kendine göre idrak eden bir Müslümanlık değil miydi bizden istenen. Yanlış kavradık, noksan kaldık, sorunsalımızı tespit konusunda aciz kaldık. Gemiye çağrılmayı bekledik her an.

Minarelerden yükselen çağrılara kulağımızı kapadık. İdrak edemedik içinde bulunduğumuz hâlin vahametini, nasıl yaşadığımızı, niçin yaşadığımızı, neden var olduğumuzu sormadık, sormadık nefsimize. Yaratıcıyı olması gereken yere vazedemedik muhayyilemizde. Ne siyah ne beyaz olabildik, gri olmaktı kaderimize düşen...

İnsanlar akıllarını telefonlara verdikleri zaman

Umudu, okumayı, düşünmeyi terk ettikleri zaman

Bir kulaktan girenler diğer kulaktan çıktığı zaman

İslam'ın kulpları teker teker söküldüğü zaman

Vekil Allah'tan gayrı seçildiği zaman

İşte ahir zaman!

GARİBYOLCU

RENK

Bir gün sokakta koşan bir çocuk gördüm. Temiz yüzlü, biraz uzun ve kalıplıydı. Hiç durmadan koşuyordu. Sevdiğiyle göz göze gelebilmek için. Haftada bir kez. Sadece “bir” kez. Koştı ve vardı sonunda varacağı yere ama sevdiğini göremedi. Aradığını bulamadı ve gözlerini süzemedi sevdanın. Uzun bir bekleyiş sürerken, her zamanki gibi kedilerle oyalanıyordu. Bir tek kediler anlıyordu onu veya o, kedileri öyle zannediyordu. Bunun en büyük nedeni ise, hiç konuşmamaları yani hep dinlemeleriydi. En az yarım saat olmuştu ki o hâlâ gelmemişti. Saat üç buçuğu gösteriyordu. Ve artık sevdanın unuttuğunu zannetmişti. Ve yol üzerindeki bir kütüphaneye girdi. Osmanlıca ve Arapça eserlere göz gezdirdi. Ama hâlâ kırgındı.

Ertesi gün sabah erkenden uyandı. Üstünü hızlıca giyindi, vapura bindi. Aklından çıkıyordu sevda...

EYVAH!

EYVAH!

EYVAH!

O gün, yani sevdanın gelmediğini zannettiği gün asıl kendisi geç kalmıştı. Saati yanlış hatırlamıştı (buluşma saatini). Şu an gözyaşlarıyla sırlıklam olan delikanlı gözyaşlarını yollamaktadır sevdiğine. Beyaz güvercinler taşıyamamıştı bu gözyaşlarını. Sonra denize döktü gözyaşlarını. Deniz de taşıyamadı! Taşır mı!

Taşıyamayan deniz taşar elbet! Zaman mefhumu yok oldu ve mekanın önemi kalmadı. Önce çevresini unuttu, sonra kendini kaybetti yoklukta. Mecnun, Leyla'sını görünce her şey yeniden mana kazanmıştı. Hayat siyah beyazdan, rengarenk bir hal almıştı yeniden. Mecnun yavaş yavaş kendini zamana bırakıyordu. Benim için renk sevdanın gözlerinden parıldayan ışıltıydı.

“Hayattan rengi alın, geriye ne kalır ki?”

HÜŞYÂR

Toprak Leyla'nın elleri gibi
 İçinde yoğrulmuş ezan sesi
 İnsanın dönmesini beklermiş gibi
 Her tanesinde peygamber nefesi
 Mimini söylemek ister toprağın nefesi

Elime alıp da İslam toprağını
 Bağıma basmak istiyorum
 Mekke toprağında izlerini
 Adım adım avuçlamak istiyorum
 Her derde deva izini istiyor kalbim

Koklamak istiyorum buram buram toprağı
 Alsın benden gözyaşımı, derdimi, tasamı
 Getirsin bana Gazze toprağını
 Durdursun bir bombanın patlamasını
 Geri getirsin tüm hayatları

MEYYİT

TARİF

Şenol Ulukavak. Akranlarımdan biri geldi. Yakınımdandı önceleri. Bir adı kalmış bende. Anlaşılan yine çıkarlarının peşinde. Kürküne ziyafete gelmiş dedim içimden. Girdi odaya. Öyle bir selam verdi ki derinden, şaşırdım. Maskeyi atmış da ermiş mi dedim başımı kaldırdım. Aynı Şenol. Küstahça lafa giriştim. "Huyun değişmediyse yüzün gibi Şenol, söyle bakalım çıkarını bana açık ol." Bu kafiye gitmedi buraya ama söyleyiverdim birden çıkmış bulundu ağızımdan. Sükût etmeyip ne diye vazgeçtim altından? Süzdü Şenol beni şöyle önce. "Selam alınır bizde lakin değerliyse. Ve selam verilir eğer değerleneceği bilirse." Donakaldım. Şenol, oğlum bu sen değil miydin? Ne oldu Şenol? "Aleyküm Selam." diyebildim. "Hayırdır? Buyur otur bir şeyler ikram edeyim." Sert bakışlarının esareti altında kalmış ben her isteğini yapacak halde. "Çay!" dedi sessizce. "Anlat." dedim, "Ne olduysa..." çay isterken odaya 2 büyük bardak, şekersiz. "Ne derler bilirsin." dedi "İnsan hep kendi için iyi olanı yapmaz. Bazen en kötüsünü yapar. Aklındaki o tuhaf sesi dinler. Ve birden geç kaldığını anlarsın. Çünkü o yanlış sestir. Aşk sana bunu yaptırabilir." Yahu ne oluyordu? Şenol oğlum kendinde misin? Kesin isteyeceği şeye zemin hazırlıyordu. Niye gelsin Şenol başka türlü sana. Para, bu para bela oldu artık başıma. "Şenol." dedim. "Buyur, maruzatın nedir?". Halen esiriyim bakışlarının. "Aşk." diyebildi. "Bana aşk..." Cümle bitmedi. Hiç de bitmeyecek...

MUŞTU

KRİZANTEM ÇİÇEĞİ

Menekşe rengi sokağın arnavut kaldırımlarında yürüyordu. Hayır, aslında sokağın hiç de öyle bir yer olmadığını fark etti. Sokak menekşe rengi değildi, sokak hiçbir renkte değildi. Ya da renginin ne olduğunun bir önemi yoktu. Kaldırımlar da üzerine şiir yazılacak bir güzellikte görünmüyordu. Kaldırımlar umrunda değildi aslında. Hava basıktı. Sıcak... Cehennemden gelen rüzgârla etrafı yakıyordu. Dalgın gözlerle, ayakkabı boyayan çocuğa ve mendil satan küçük Çingene kızlarına baktı. “Çiçek...” diye düşündü, şu an bir çiçekçi olsaydı burada. Fakat çiçek almak mı istiyordu? Ne istiyordu? Çiçeği aldıktan sonra nereye götürecekti? Kime alacaktı çiçeği? “Hiç kimseye” diye cevap verdi kendi kendine. Kavruk tenli çiçekçi kadının gevrek sesiyle irkildi:

-Gel evladım al bir çiçek. Sevdiğine götürüverirsin.

Afalladı. Gerçekten bir çiçekçi görmeyi beklemiyordu. Güneşte parlayan gümüş saatine istemsizce baktı. Çiçekçi kadının sözlerini düşündü. “Sevmek” kelimesine odaklanmıştı. Kalbini yokladı. Bu sözün sözler içinde bir yeri vardı belli ki. Gayri ihtiyari, elini sıkışan kalbine götürdü. Nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı. Düşünceleri sabah dünyaya gelip akşam veda eden kelebekler gibi uçup gitmişti. Yere çöktü, kadınının bağırıışlarının farkında olmadan derin bir rüyaya daldı. Kar yağıyordu şimdi gri kentin üstüne. Kafayı kaldırıncı ucunun zor görüldüğü dev binalar yükseliyordu şehirde. Simsiyah giyimli adamların sürdüğü simsiyah iş

Sonra da sağa sola kahpe kurşunlar sıkı sıkı, arkasına bakmadan çekip gidecekti. Nereye gideceğinin önemi yoktu, çünkü biliyordu ki o saadet ona her şeyiyle yetecek. Fakat ağlayamıyordu işte. Ruhu pas tutmuştu sanki. Yaşayamıyordu, ölemiyordu, gülemiyordu.

Kustu sonra; kustu, kustu... Tüm benliğini, tüm geçmişini kustu insanların gezindiği kirlenmiş sokaklara. Belki insanlar sokaklardan geçerken bastıkları şeyler dikkatlerini celp eder de ne yaptıklarını, neye sebep olduklarını anlardı.

Bu umutla feda etti kendini insanlığa. Bu umutla uçtu sonsuzluk yurduna. Fakat kör olası çöpçüler temizlediler insanlık daha gözlerini açmadan gecenin karanlığında. Temizlediler kimse ne olduğunu anlamadan. Bense mutluyum onun bari bir amaç uğruna şahadetini gördüğüm için. Bari bir amaç için ruhunu teslim etti o. Peki ya ben? Ben ne yapacağım?

SANTÜRİ

YOKSUL

Sağa taranmış saçları, absürt bir şekilde kakülü kalkmış olarak tamamlanan, hafif eğri yuvarlak başı, bir kartal hissiyatı veren deruni bakışları, küçücük burnu, burnunun aksine irice dudakları ve bu ahengi tamamlayan çenesindeki iki üç tel keçi kılı sakalı, onu gören bir kadını veya erkeği hemen etkisi altına alıyor, suretinde uhrevi bir heybet uyandırıyor. Bu heybet, bir mum gibi günden güne eriyen batınının, zahirine vurmuş sancısıydı. Bu sancı kalbinde derin yaralar açıyor, kendisinden nefret etmesine sebep oluyordu. Ve insanlardan uzak, köşesine çekiliyor, ağlamamak için dualar ediyordu Tanrı'sına.

Bir korkak gülüşü atarak yürüyordu âlim olmak gayesiyle dolaştığı yollarda. Sağa sola sallanarak yürüyüşünü etrafındaki insanlar garipsiyorlardı nedense. Sonra bu garip durum alay edilmesine sebep oluyordu. O sempatik şeytani gülüşlerini hayâsızca suretine savuruyorlar, sonra da bu hayasız gülüşlere katlanmasını bekliyorlardı ondan. Sövmek istiyordu o an. Binlerce, yüz binlerce kez küfretmek, içindeki zehri kusmak istiyordu ana, avrat, ar, namus tanımadan... Fakat gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, korkak gülüşünü daha da artırarak, selam verip uzaklaşıyordu sövmek yerine. Herkes iyi bir çocuk olduğunu zannediyordu onun. Ona, " Sen iyi bir çocuksun, kimseye zararın yok." diyorlardı.

"Peki, bayım ya kendime zarar veriyorsam. Her an kendimi boğmak isteyip bir türlü boğmaya muktedir olamıyorsam. Ruhumu cinsellik baltasıyla parçalıyorsam. İnanmıyorsam, inanamıyorsam."

Bunları söylemeyi çok istiyordu fakat kim anlayacaktı ki onu. Kim kendisinin de bir insan olduğu idrakiyle dinleyecek, alay etmeyecekti onunla. Bu düşünce onu bir an dahi bırakmıyor, meyas, mütereddit buhranlı günler geçirmesine sebep oluyordu.

Bazen ağlamak isterdi. Gözyaşlarının tek tek avuçlarına düşmesini ve avuçlarında birikmesini... Sonra tüm insanlığa gösterecekti gözyaşlarını. Annesine gösterecekti, babasına gösterecekti, arkadaşlarına gösterecekti, herkese ama herkese gösterecekti. Ve sonra da diyecekti ki: "İşte sonunda maksadınıza ulaştınız, beni saf kimliğimin heyecanlı zamanlarında daraltan, bir kilit taşı olmama sebep olan ey ahmaklar sürüsü. Buyurun, marifetiniz! "

Üzerlerine gelen kar taneciklerine dahi tahammül edemiyorlardı. Rüyadaki adam etrafının korkunç görüntüsünden ürperdi. Kendine baktı. Üstü çıplaktı. Gayri ihtiyari ellerini kavuşturdu, ısınmak için omuzlarına sürttü ellerini, bacaklarını tuttu. Fakat üşümediğini o anda fark etti. İkinci tepkisi utanma oldu. Avret mahallinin görünmesinden büyük rahatsızlık duydu. Kamyon şoförleri gibi simsiyah giyinmiş bir gurup adamın ellerinde makineli tüfekler ve kazma-kürekleri ile yaklaştığını gördü. Bu ürkütücü görünüşlü adamların kendisini bu halde görmesinden endişe duydu. Fakat adamlar sanki o orada yokmuş gibi hiç bakmadan geçip gitti. Biraz ileride, yeri yorgan gibi örtmüş karların yanına gitti adamlar. Gelin duvağı gibi yapraklarıyla bembeyaz kardelenler yükselmişti yağın karın altından. Kardelenler, boynunu teslimiyetin simgesi olarak öne eğmişti. Şimdi çıplak adam, bulunduğu yeri terk etmeye çalışıyordu, ancak bunu başaramıyordu. Olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Adamların içinden en iriyarı olanı eline kazmayı kaptı, kardelenin eğik başına acımasızca salladı. Eğik başı aynı zamanda kesikti şimdi kardelenin. Adamlar hıncını alamamıştı, kardelenin kesik başının üstünde çılgınca tepinmeye başladılar. Masum kardeleni defalarca ezdiler. Unufak oluncaya kadar tekrarladılar bu soysuz hareketi. Kardelenler şimdi ufukta gözüküyordu, geriye yalnızca bir zamanlar kardelenlerin beşiği, şimdilerde ise mezarı olan üç çukur kalmıştı. Adamlar silahlarına davrandı, çukurlar ağzına kadar kurşunla dolana kadar şarjörler dolusu mermi boşalttı. Ancak öfke ayini henüz tamamlanmamıştı, siyah giyimli üç adam göründü ellerinde beyaz kuğularla. Aynı adamların sırtlarında göğü yaracakmışçasına etrafına meydan okuyan yarım baltaları vardı. Rüya gören adam şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereydi, bütün bu olanlara bir anlam veremiyordu. Adamların hemen karşısında boğazı düğümlemiş, duruyordu. Ne zaman bir şey söylemeye kalksa sesi çıkmıyor, yalnızca dışarıya harfler kusuyordu. Vişneçürüğü dudakları uçuklamıştı. Yüzü kireç rengine dönmüştü. Hiçbir şey söylemeden izlemeye devam etti gittikçe nekrofiliye dönüşen öfke nöbetini.

Yarımay baltalı adamlar az önce bir kardelen katliamına sahne olan çukurların önüne kadar geldi, kimse birbiriyle konuşmuyordu. Hepsinin yüzünde aynı ifade: öfke ve şehvet. Baltalılar anlaşmış denilecek kadar iyi bir zamanlamayla kanatları kana batmış zarif boyunlu kuğuları hoyratça yere indirdi, önceden çok kan döktüğü belli olan kalın derili elleriyle kuğuların bembeyaz tüylerini yolmaya başladılar. Kuğular lal olmuş, yalnızca boyunları önde işkenceye katlanmaya çalışıyordu. Sükûtları dualar kadar derindi kar rengi kuğuların. Yalnızca tek bir duygu gizliydi bu sükûtta: acımak. İnsanoğlunun kurduğu bu nefret şebekesine acıyorlardı. Adamlar ise bu sükûttan son derece rahatsızlık duyuyordu, kuğular acıyla bağırıyordu, yeryüzünde hiçbir kuğu özgürce kanat çırpamalıydı artık. Kanları sel olup akmalı, yağın karlara karışıp nefret kuvvetlerinin üstünlüğünü tüm dünyaya yaymalıydı. Baltalılar hızlandı, artık ne olduğuna bakmadan yoluyorlardı. Tüfekliler ise azgınlıkla izliyordu olup biteni. Kiminin ağzının kıvrımından rögar kapaklarından lağımaya sızan sulara benzer sular akıyordu. Kimisinin heyecanla göz bebekleri büyümüştü, el ve ayakları yerinde zor duruyordu. Kimileri duyduğu şehvetle yeri tekmeliyordu. Kendilerinden geçiyorlar, bildikleri en müstehcen şarkıları kulak tırmalayıcı bir sesle söylüyorlardı. Baltalılar işlerini bitirdi. Elleri kan içindeydi. Rüya gören adamın içi içini yiyor, zavallı kuğulara baktıkça kahroluyordu. Fakat karşı koyamadığı bir merakla olan biteni izlemeye devam ediyordu. Baltalılar nefes nefese kalmıştı, ancak henüz tatmin olmamışlardı, daha çok, daha çok kan dökülmeliydi. Havaya kaldırdıkları kuğuları tekrar yere yatırdılar, zavallı mahlûkların kaçmaya teşebbüs edecek kadar dahi takati kalmamıştı. Hala ölmedikleri ve bu nefret nöbetine şahit oldukları için üzgündüler. Adamlar yarımay çıkardı,

baltalarını
çürük

Yürüyorum geceleyin karanlık sokaklarda
Kalbimin inerken derinliklerine
Arayıştır köşe lambası, bir köşe başı
Fırtınadan kurtulup adaya çıkan

Zihnimde fikirler duygular ve fırtınalar
Varırken bitiş çizgisine
tekrar başlamak için

Fikrin, duygunun
ve fırtınanın

Toplanıp bir olduğu yer : zirve!
Köşe, gaye ve eylem.

Yürüyorum geceleyin karanlık sokaklarda
Elimde bir fener, aynada ben...

ZİVEKÂR SELİM

Yaşamak bir sanat, sanatçı gerek
Derdini, dermana açman gerek
Elini kaldır yeter, bir dua gerek
İman ile miraca yükselerek

İslam teslimiyet, yürek gerek
Dünyaya karşı Müslüman(ca)
duruş demek!

ZİVEKÂR SELİM

AŞK ve HAYAL

Bazen bir yerinden tutunmak istersin hayata. Ama o, uzattığın ele vurarak geri çevirir ya seni, işte o an yıkılırsın. Hayatında yaşamak istemediğin bir anı, hayatını yaşama isteğini götürür yine. Ama çaresizsindir ve yapılacak hiçbir şey yoktur yaşamaktan başka, hayata tutunmaktan başka. Mecburen hayata sahteden gülümsersin, herkes seni mutlu zanneder ve seni çocuksu diye yaftalarlar bu sahte gülümsemelerin fazlalığından dolayı. Ancak seni bu sahte gülümsemeler tatmin etmez ve hiçbir zaman mutlu olamazsın. Çünkü sen erişilmezi istemişsindir, hep umutsuz hayallere yönelmişsindir. Ama nafile, sen denemekten yorulmazsın ve çırpınırsın istediğin şey uğruna. Yine bir hayal kırıklığı, yine kuvvetli bir baş ağrısı, yine gözden akan yaşlar ve yine kırılan kalbin. Yaptığın hataları gizlemezsin ama kimse de kabullenemez o hataları. Hoş görmez, gelir geçer demezler ve hor görürler seni. Sen kendini düzeltmeye çalışırsın, yine nafile. Düzelemezsin ve yine düzeltmeye çalışırsın kendini yine düzelemezsin. Ve hayatta bayağı yol almışsındır. O eski çocuk halini özölüyorsundur şimdi de. Yapacak bir şey yoktur, hayat sıkıcı ve güneş hâlâ yakıcıdır.

Bazen sana bir umut vermesini istersin karşıdakinin; ancak çoğu zaman o umudu bile fazla görür karşıdaki. Yine baş ağrısı vesaire vesaire...

Zaman geçmek bilmez bazen ama sonra düşünürsün, hayatının çoğu erimiş gitmiş bile. Ama dersin ki ben hâlâ onsuzum. Ölmeden varmak istersin, hedefine varamazsın. Belki dostluk kurmak istersin onunla bir Mevlana-Şems misali. Ama o hâlâ seni sevmiyor ve hâlâ senden nefret ediyor ve daha nice kötü şeyler yapıyordur sana. Belki de sana öyle geliyordur. İnsan ne zaman çikarsız sever bilir misin? Sevdiği kişi her türlü kötülüğü yapıyorsa, ondan nefret ediyorsa, ona sövüyorsa, onu aşağılıyorsa ve en kötüsü, evet en kötüsü susuyorsa dahi onu sevebilmektir.

Sevmek bazen bilmeden sevmektir. Bilmediğin şeyi merak etmek, onun hayatının bir parçası olabilme isteğidir. Ancak (inşallah öyledir) büyüklerimizin ve nice âşıkların dediğine göre en büyük aşklar ulaşılamayanlardır ve bu uğurda ümidini yitirmeden ve pes etmeden çabalamaktır.

Bazen suçsuzsundur kendince ama özür dilersin ondan, o duymadan...

Dost tükenmez...

HÜŞYÂR

yumurta rengi suratlarda sararmış dişlerle pis sırtışlar belirdi. Dişler ile aynı rengi taşıyan baltalar nefretle açılan kokuşmuş ağızlara götürüldü, sinek pisliği rengine dönmüş kirli diller tarafından önceki kurbanın kan kalıntıları yalanarak temizlendi. Adamların abus suratlarında zevk emareleri yayılmıştı. Rüya gören adam, harfler kusuyordu sürekli, fakat bir şey söylemeye çalıştığından değil, midesinin gördüklerini kaldıramayacak raddeye gelmesinden ötürü oluyordu bu. Hastalıklı ruhlar baltaları aynı anda kuğuların ince ve zarif boyunlarına indirdi. Lavların yanardağdan fişkirmesinden daha güçlü bir fişkırmayla etrafa saçıldı kan. Adamlar üzerlerine sıçrayan kanla memnun oldu. Pis sırtışlar tekrar gündeme geldi. Kol ve bacaklar tekrar kudurmuşçasına hareket etti. Kuğuların boyunlarını gövdelerinden ayıran adamlar ağızına kadar kurşunla dolan çukurların üstüne koydu kuğuların cansız bedenlerini. Üzerine rüya gören adamın nereden çıktığını bilmediği betonu döktüler hiç acımadan. Dökme işi bittiğinde kuğulardan ve kurşunlardan iz kalmamıştı geriye. Çıplak adam, ayinin bittiğine sevindi, üstü hâlâ çıplaktı ve her tarafı karla kaplanmış, bembeyaz olmuştu. Uykusundan uyanıverdi.

Etrafına üşüşen insanlar, durmadan “İyi misin hemşerim?” diye soruyor, kimileri birbirlerini dürtüklüyor, “Bak işte, uyandı!” diyordu. Çiçekçi kadın ise olay mahalline yeni gelenlere durumu izah etmek için uğraşıyordu, belli ki çok korkmuştu, nefes nefese konuşuyordu çünkü. Rüya gören adam yerden kalktı, beşon saniye etrafına bakındı, hâlâ gördüğü rüyanın tesiri altındaydı, beyninin içi mor renkli sorularla doluydu. Etraftakiler adama yardım etmek için su getirdiler fakat rüya gören adam suyu eliyle bir hareket yaparak reddetti, hemen yerinden kalkıverdi ve etraftakilerin şaşkın bakışları altında çiçekçi kadının kaldırım kenarında duran fildişi rengi kovalarından birine uzandı, bir demet kırmızı krizantem çiçeğini narin hareketlerle yerinden aldı, cebindeki bütün parayı adamdan iyice huylanmış çiçekçi kadına uzattı, kadının parayı almakta tereddüt ettiğini görünce kadının avucunu

eliyle açarak parayı sıkıştırdı, ardından etraftakilerin soran gözleri eşliğinde koşmaya başladı. Hızla koşan adamın gözlerinden buz mavisi yaşlar süzülüyordu. Koşarken sağa sola hiç bakmıyordu, film şeritleri hızla gözlerinin önünden geçiyordu. Batmakta olan güneş dikkatini çekmedi. Havlamakta olan köpek kulağını tırmalamadı. Çarpışmakta olan iki araba önünü kesmedi. Yalnızca koşmak istiyordu, belki bir dağa tırmanıp papatyalar toplamak, papatyalardan kolye yapıp güzel annesinin utangaç boynuna asmak istiyordu. Serçeler cıvıldaşırken koşmakta olan adam, annesinin oturduğu dört katlı apartmanın kapısını gıcırdatarak açtı. Birinci daireye yöneldi, yumuşak bir şekilde kapıya vurdu. Anne, delikten bakmıştı, kimin geldiğini görmüştü, biraz çekinerek, biraz isteksizlikle yavaş hareketlerle kapıyı açtı, oğlunun mahzun ama heyecanlı çehresine baktı. Oğul, yalvaran gözlerle annesini izliyordu, ellerindeki krizantemleri ağır hareketlerle annesine uzattı: "Bir gün ansızın kapına gelirim demiştim ya anneciğim, geldim işte. Hani ben sensiz dayanmam, seni elbet bir gün özlerim demiştim. Hani sana mektuplar yazmak istemiştim de kâğıtlarım gözyaşlarıyla ıslanmış, yazdıklarım okunmaz olmuştu. Anne, hani bir yetim görmüştüm de onun yanında seni öpmekten utanmışım. Anne, seni terk ettim gittim. Beni affet anneciğim, kapına geldim."

Anne, bir çiçeğe baktı, bir oğluna baktı, birden gözlerindeki yaşlar oluk oluk boşalmaya başladı. Oğluna yaklaştı anne. Daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir sevgiyle sarıldı yıllardan sonra gördüğü oğluna. Çorak toprağın bereket yağmuruna kavuşması gibi kavuştular.

Dışarıda yaz yağmuru yağıyordu, bardaktan boşanırcasına.

MÜŞAHİD

Güneş tekrar doğduğunda, kadın karanlığı sevdiğine karar vermişti. Ama aydınlıkta büyümüştü, karanlığa alışamazdı. Misafir bunu anlamıştı, o da aydınlıktan hoşlanmıştı çünkü. Bütün gece düşündü kararını verdi. Kadın daha uyanmadan evden bir şey aldı ve dışarı çıktı. Ama bahçeden dışarı adımını atamadı, arkasını dönüp gidemedi. Evden aldığını bahçeye fırlattı sinirle. O anda bir ses duydu, kapıdan geliyordu. Kadın, güneşten kadın; onun, karanlıktan olanın, yanına gelmeye çalışıyordu. Kadının yanına gitmek istedi ama anahtarlar bahçede bir yerlerdeydi. Pişman oldu attığına ama bulamadı onları. Kapıyı açamadı, gidemedi de. Verandanın merdivenlerine çöktü en son, kadına seslendi: "Özür dilerim!" Gözyaşları güneşten parlıyordu. "Senin aydınlığının kaybolmasına izin veremem. Özür dilerim..."

Kadın pencereye koştı misafiri görmek için ve hüzne boğuldu anında. güneşten bile parlak olan ayçiçekleri, şimdi sadece donuk bir sarıdan ibaretti. Boyunları bükük, ölü ve yalnız. Bir tek ev sarıydı artık, Güneş bile solgun göründü kadının gözüne. Sonra misafire baktı. Bakışları "Neden?" diyordu. Neden...

Misafir gerçek geliş nedenini söyledi ona. Kadın dünyada kalan nadir parlak şeylerden biriydi ve misafir onu karanlıkla buluşturmaya gelmişti. Ama yapamamıştı, aydınlıktan etkilenmişti ve oradan ayrılamıyordu. Ama kapıyı da açamazdı. Yoksa aydınlık tamamen kaybolurdu. En son yine özür diledi ve gözyaşlarıyla ıslandı gömleği. Yaşların değdiği yerler parlamaya başladı ama misafir fark etmedi bunu. Kadın fark etti. Anladı misafiri, bir şey diyemedi.

Bir süre sonra pencereyi açtı kadın. Elinde sarı bir fincan, misafire uzattı. "Pencereler kaldı artık bize. Ulaşmak için birbirimize." Misafir şaşırarak baktı kadına, fincanı almadı. Kadın ilk defa şiirsiz kurdu cümlesini: "Gitme."

Misafir verandada, uzatılan çayı aldı ve gülümsedi kadına. Dışarıdan bakanlar; ayakkabıllarının parlamaya başladığını gördüler. Dışarıdan bakanlar; kadının artık yalnız olmadığını gördüler. Dışarıdan bakanlar; ölü ayçiçeklerin, halsiz bir şekilde güneşe döndüğünü fark ettiler. Dışarıdan bakanlar; dünyada hâlâ umudun olduğunu keşfettiler.

PENCERELER

Ayçiçekleri... On, yirmi belki otuz tane sıra sıra dizilmiş, yapayalnız güneş çiçekleri... Küçükler daha, insanın beline gelmiyorlar. Geceleri öylece duruyorlar, güneşi kovalıyorlar gündüzleri. Sapsarı bir ev var arkalarında. Verandası, kendisi ve pencereleriyle güneşten parlak, sevecen ve yalnız. Bir de kadın var orada yaşayan. Düşüncesi, konuşması şiirden; kendisi ışığın özünden...

"O" gelmeden önce kadının evde en sevdiği yer pencerelerdi. Sarı çerçevesi, sevimli cam parçaları... Gökyüzüyle iletişim araçları... Her sabah oradan izlerdi güneşin doğuşunu ve batışını. Sonra iner bahçesine, ilgilenirdi çiçekleriyle. Ama konuşmazdı onlarla hiç, konuşmazdı evle de. Çiçekler yalnız, ev yalnız, kadın yalnız; yaşarlardı birlikte.

O gün kadın bahçesindeydi yine. güneşin doğuşunu izlemiş ve koşmuştu çiçeklerine. Sessizce sularken onları bir ses duydu ileriden. Biri yardım etmesi için yalvarıyordu adeta. Kadın şaşırıp, oraya kimse yaklaşmazdı, uzaktı her yere. Merakla yaklaştı puslu sese. Sesin sahibi onu hazırlıksız yakaladı. Ayçiçekleri ne kadar parlaksa, misafir o kadar karanlıktı. Siyah saçları, siyah gözleri, siyah pantolonu, siyah gömleği, siyah ayakkabıları... Kadın etkilendi ondan. Karanlığı bilmezdi, onun dünyası güneşti. Ama hep merak etmişti, içeri aldı misafiri. Sarı sandalyelerinden birine oturtup, sarı fincanla bir çay ikram etti. Misafir teşekkür etti ona, neden oraya geldiğini anlattı. Yalandı hepsi ama kadın anlattığı gibi sandı. Yalanı tanımazdı o, hep doğruyu söylemişti hayatında. Bir süre sustular ama kadın merakına yenik düştü sonunda. Sordu ona "Nasıl?" dedi "Nasıl bir şeydir karanlık? Herkesin uğruna öldüğü varlık." Misafir doğruları söyledi bu sefer. Dedi: "Bilemezsin, anlatamam, onu yaşaman lazım." Kadın daha da merak etti. Misafir, istersen göstereyim, dedi; karanlığa adım attılar birlikte. Dışarıda güneş batıyordu.

ŞAİR'İN GÜNÜ

Ve dokundu şair kalemine
Sevdiğine dokunabilmişçesine
Kalemine sarıldı sonra
Onun kokusunu sindirebilmişçesine

Eski hatıralar dert oldu şaire
Yollar hasret oldu ona
Belki de yollara hasret oldu yine
Elleri kalemi tutar artık

Ve durdu şair seni görünce
Geçtin yanından, bıraktı şiiri
Ne kaldı maziye dair
Kalpte olan birkaç yara izi

Ve şair hüznünlendi, baktı uzun uzun yola
Büyük bir hırs bağladı zaman denen bu hırsıza
Ve yolundan gitti şair bakmadı ardına
Hâlâ kurumadı dökülen sular ardından

HÜŞYÂR

*Sadece haberlerine yetişebildiğimiz,
bize dair şiirlerine yetişebildiğimiz,
Adil Erdem Bayazıt'a
Tüm şiirlerinin okunması dileğiyle...*

Zaman:

Güneşin sahneye çıkma sırası geldi,
dikenli tepelerden.
Artık dikenleri kesme zamanı
geldi.

Sahne:

Dağ.

Öteki:

Şehir, mahşer yeri
-ölü-

Sabır:

Biz güneşi bekliyoruz,
mızraklarımız havada
Biz, o günü bekliyoruz.
Kudüs'e doğru döndük,
Afganistan'a döndük,
-sırtımızı batıya döndük, yüzümüzü dağa-
ve gönlümüzle O'na döndük.
mızraklarımız havada.
ve gün doğunca çıkacağız yola.

Savaş:

Karanlığı yarıyoruz mızraklarımızla
-Biz, savaştan artan çocuklar-
Hepimiz atılıyoruz, korkuyor
şehir, ayak seslerimizden
devrimimizden

Zafer:

Kararlı gözler şişti, parmaklar
zayıfladı, kök saldı zamana.
Duvarlar yıkıldı, çiçekler büyüdü.
Çelik dişliler koptu. İnsanlık direndi,
dirildi.

MÜSLÜMAN:

kesiyor sivri uçlarını şehrin...
sonunda yola çıktı.
Karanlığı yardı.
yürüdü devrimde
ve Bengisu'yu buldu.

ve Siz:

İhtiyar evlerden beyaz haberlerle geldiniz
Boynunuzda yaralarla geldiniz.
ve bize haber verdiniz.

DİRİLİŞ ERİ

BOYA

Birkaç çocuk ve birkaç kutu boya
Bir devrim başlatıyorsa
Tekmeler ve yumruklar arasında bir genç
Özgürlük diye bağıryorsa
Kaldırımdan taş söküyorsa çocuklar
Gövdeler siper oluyorsa tanklara
Sapanlar karşı duruyorsa kaleşnikoflara
Molotoflar imanın ateşiyle yanıyorsa
Şehadet özlemiyle ağlıyorsa sokaklar
Meydanlar inliyorsa çıkışlarında cumaların
Zalimler ölüm korkusuyla titriyorsa
Mazlumlar ayağa kalkıyorsa
Kurşunlar savruluyorsa yüreklerden
Zihinleri yıldırılmıyorsa işkenceler
Şehitlerin nuru kaplıyorsa gökleri
Ve bir zafer yenilgi yenilgi büyüyorsa
Hala bir umut vardır
Zafer inananlarındır ve yakındır

MÜŞAHİD